

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/359/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3110216119
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3110216119.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v spore žalobcu: O. N., bytom I. X., N. sady XX-XX/X, zast. JUDr. Renátou Jánskou, advokátkou so sídlom v Trenčíne, Piaristická 9, proti žalovanému: V. W., bytom Z., B. XX, zast. Centrom právnej pomoci Bratislava, so sídlom Nám. Slobody 12, P.O.BOX 125, IČO: 30 798 841, o zaplatenie 4.487,24 eur a uloženie povinnosti s vydaním zmluvy, ako aj o protinávruhu na zaplatenie 3,137,26 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27. januára 2015, č. k. 19C/133/2010-276, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v zamietnutí protinávruhu, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu o zaplatenie 4,487,24 eur s príslušenstvom zamietol. Konanie o uložení povinnosti odhlásiť motorové vozidlo z evidencie príslušného dopravného inšpektorátu a o odovzdanie všetkých potrebných dokladov vozidla Nissan Primera, ev. č. Z a o vydanie overenej kópie zmluvy k predmetnému motorovému vozidlu zastavil. Zároveň zamietol protinávruhu na zaplatenie 3.137,26 eur a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že v apríli 2009 sa medzi účastníkmi začalo rokovanie o uzatvorení zmluvy, ktoré malo vyústiť do odstúpenia leasingovej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi žalobcom a obchodnou Credium Slovakia, a.s.. Následne malo dôjsť k odkúpeniu predmetu leasingu žalobcom od žalovaného. Táto leasingová zmluva sa týkala vozidla Nissan Primera, ev. č. Z. Nebolo sporné ani to, že žalovaný mal záujem toto auto odpredať z dôvodu, že bolo nepojazdné a nechcel už doňho investovať, a preto cestou inzerátu, na ktorý reagoval žalovaný, ponúkal jeho odpredaj. Na základe vzájomných rokovaní medzi žalobcom a žalovaným došlo 24.04.2009 k prevzatíu predmetného vozidla žalobcom, o čom si účastníci vystavili aj písomné potvrdenie. To, že auto bolo nepojazdné potvrdili zhodne obaja účastníci. Súd konštatoval, že či došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy medzi účastníkmi ohľadne predaja vozidla, ktoré bolo predmetom leasingu nebolo v konaní jednoznačne preukázané. Skutočnosť, že žalovaný ostal aj naďalej vlastníkom predmetného motorového vozidla na základe kúpnopredajnej zmluvy od leasingovej spoločnosti Credium Slovakia, a.s. vyplývajú zo spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 11C/125/2010, z ktorého je zrejmé, že rozsudkom zo dňa 01.07.2011 bola uložená povinnosť žalovanému - O. N. (žalobcovi v tomto konaní) vydať osobné motorové vozidlo Nissan Primera, ev. č. Z do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 05.04.2012 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne. Ďalej súd uviedol, že žalobca si v konečnej špecifikácii uplatňoval viaceré nároky v celkovej výške 4.487,24 eur, ktoré špecifikoval tak, že nárok na zaplatenie 2.002,76 eur považoval za nárok z bezdôvodného obohatenia a zvyšok nárokov (hodnota zakúpeného motora, jeho preprava, ako aj oprava vozidla, cestovné, ušlá mzda, náklady na

úver, náklady na právnu pomoc) považoval za škodu, ktorú mu spôsobil žalovaný. Žalobca tvrdil, že k bezdôvodnému obohateniu došlo tak, že sumu 2.002,76 eur zaplatil leasingovej spoločnosti namiesto žalovaného on, aby mohlo dôjsť k prevodu vlastníctva auta naňho, pretože sa tak so žalovaným dohodli. Predmetný nárok na vyplatenie uvedenej sumy uplatnil na súde až 30.04.2012, preto ho súd považoval za premlčaný v zmysle ust. § 100 a § 107 Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo sporné, že žalobca vedel, kto sa na jeho úkor obohatil, pretože od samého začiatku mu bolo známe, že uplatňovanú sumu 2.002,76 eur zaplatil leasingovej spoločnosti namiesto žalovaného (ako to tvrdil) a vedel, kedy sa tak stalo. Žalobca sám vo svojej výpovedi na pojednávaní 28.02.2012 uvádzal, že žalovaný mu odmietal kúpnu zmluvu o prevode auta podpísať. Muselo mu teda byť zrejmé, že sa vlastníkom auta nestal, a preto nemal dôvod myslieť si, že za žalovaného platil dôvodne finančné prostriedky leasingovej spoločnosti. Z písomne uplatneného pokusu o zmier zo dňa 09.07.2009, ktorý bol adresovaný žalovanému vyplýva, že žalobcovi bolo zrejmé, že k prepisu vozidla ani k podpisu riadnej kúpnej zmluvy na vozidlo nedošlo. Okrem toho dňa 21.07.2009 žalobca písomne uplatnil odstúpenie od zmluvy na kúpu vozidla Nissan Primera z dôvodu, že žalovaný si nesplnil povinnosť vozidlo odhlásiť z evidencie, neposlal mu doklady na prepis ani podpísanú kúpnu zmluvu tak, ako sa pôvodne dohodli. Zároveň žalobca týmto prípisom vyzval žalovaného na zaplatenie čiastky, ktorú uhradil zaňho leasingovej spoločnosti. Koniec dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v danom prípade teda nastal najneskôr 21.07.2011. To bol posledný deň lehoty na to, aby žalobca mohol včas uplatniť svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na súde. Ak tak urobil až 30.04.2012 stalo sa tak po uplynutí zákonom predpísanej premlčacej doby, ktorá je subjektívna a dvojročná. Ďalej súd uviedol, že pokiaľ ide o ďalšiu časť nároku, a to uplatnenú náhradu škody za zakúpený motor vo výške 300 eur, náklady za jeho prepravu v sume 50 eur, náklady na opravu vozidla vo výške 194 eur, aj tieto nároky súd považoval za premlčané z obdobných dôvodov ako bolo už uvedené, ale s poukazom na ustanovenia o premlčaní nárokov na náhradu škody v zmysle ust. § 106 ods. 1 OZ. Aj v tejto časti nároku platí, že žalobca sa o svojej uplatňovanej škode dozvedel najneskôr 21.07.2009, pretože vtedy „odstupoval“ od kúpnej zmluvy, ktorú podľa neho mal uzavretú so žalovaným. Dvojročná subjektívna doba na uplatnenie nároku na náhradu škody teda uplynula najneskôr 21.07.2011, preto aj v tejto časti nároku musela byť žaloba zamietnutá. Pokiaľ ide o nároky žalobcu týkajúce sa ušlej mzdy vo výške 63,24 eur, cestovného v sume 12,60 eur, nákladov na úver v sume 1.771,40 eur, ako aj právne poradenstvo v sume 40 eur, súd uviedol, že tieto po právnej stránke nepredstavujú bezdôvodné obohatenie žalobcu, ale mohli by byť nárokmi na náhradu škody. V zmysle opodstatnenosti by bolo možné ich posúdiť podľa § 415, resp. § 420 Občianskeho zákonníka. V konaní bolo preukázané, že žalovaný síce bezdôvodne neuzavrel zmluvu, hoci ho na to žalobca vyzýval v čase, keď mal už auto ako predmet zmluvy na základe vzájomnej dohody u seba, ale predpoklady na náhradu škody z tohto dôvodu neboli splnené. Pri náhrade škody z tohto titulu totiž nie je možné hradiť obvyklé náklady, nakoľko strany musia rátať s tým, že nie každé jednanie o zmluve bude viesť k jej uzavretiu. Ušlá mzda aj cestovné, ktoré si žalobca uplatňoval, sú výdavky obvyklé pri rokovaníach o uzavretí zmluvy, preto nemôžu byť nárokom z titulu kúpa in contrahendo (zavinenie, či nedbanlivosť pri uzatváraní kúpnej zmluvy). Bolo by však možné uvažovať o ich priznaní všeobecne v zmysle § 415 alebo § 420 Občianskeho zákonníka, ak by sa preukázalo, že sú splnené všetky atribúty tejto náhrady škody, teda, že ku škode z tohto dôvodu skutočne došlo, že sa tak stalo porušením nejakej konkrétnej povinnosti (buď prevenčnej alebo inej, vyplývajúcej z právneho predpisu), teda zavinením žalovaného a že porušenie jeho povinnosti je v príčinnej súvislosti so vzniknutou škodou. Súd mal v danej veci za to, že žalobca ničím nepreukázal, že by mu vznikla škoda na ušlej mzde. Súd si aj u zamestnávateľa overoval, či mu v kritickom období bola nejakým spôsobom mzda krátená, ale nič také jeho zamestnávateľ nepotvrdil a žalobca o svojom tvrdení nepredložil žiaden dôkaz. Rovnako nepreukázal, že by na stretnutí v Bratislave boli pevne so žalovaným dohodnutí a žalovaný toto stretnutie zmaril tým, že neoznámil včas žalobcovi, že sa naň nedostaví (čo by mohlo mať za následok prevenčnú povinnosť). Žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno, a preto aj táto časť jeho nároku, t. j. ušlá mzda a cestovné bola zamietnutá. Pokiaľ ide o nárok týkajúci sa nákladov na poskytnutý úver vo výške 1.771,40 eur súd uviedol, že zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru uzavretého 15.07.2009 medzi Tatra bankou a žalobcom vyplýva, že žalobca si od tejto spoločnosti prevzal bezúčelový spotrebiteľský úver na sumu 2.600 eur. Ak by sa po právnej stránke považoval nárok na vrátenie nákladov na úver za dôsledok neuzavretej kúpnej zmluvy, išlo by o tzv. ostatné nebežné náklady. Tie by však v súvislosti s týmto právnym posúdením bolo možné žiadať iba ak by ich vynaloženie vzišlo z požiadavky druhej strany. V danej veci však úver nevznikol z požiadavky žalovaného ako druhej strany zmluvy, a preto tento nárok by z uvedeného právneho dôvodu nebolo možné žalobcovi priznať. Pri tomto žalobcom uplatnenom nároku na náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka by absentovala jedna jeho podstatná náležitosť, a tou je príčinná súvislosť. Ďalej súd uviedol, že pri nákladoch právneho poradenstva vo výške 40 eur tiež

chyba príčinná súvislosť ako základný atribút zodpovednosti za škodu. Pokiaľ ide o protinávhrh, tento súd považoval za nedôvodný, nepreukázaný a zo strany žalovaného za účelový. Právne by ho bolo možné posúdiť ako náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil zavineným porušením právnej povinnosti. Poukázal na to, že žalovaný uplatňoval voči žalobcovi náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť z dôvodu, že nemohol užívať motorové vozidlo Nissan Primera zavinením žalobcu a preto si musel prenajať auto iné. Súd poukázal na to, že uvedené motorové vozidlo sa žalovaný rozhodol odpredať sám z vlastnej iniciatívy preto, že bolo nepojazdné a on nemal finančné prostriedky na to, aby do neho investoval. Toto potvrdil sám žalovaný niekoľkokrát. Žalovaný síce predložil doklad o tom, že za prenájom iného vozidla zaplatil obchodnej spoločnosti Auto Rotos - Rozbora, s.r.o. sumu 1.856 eur, avšak na fotokópii tohto dokladu nie je číslo príjmového dokladu ani dátum prijatia platby, či číslo zaúčtovania dokladu do denníka. Nie je na ňom uvedený ani dátum, z ktorého by bolo zrejmé, za aké obdobie mal žalovaný za nájom zaplatiť. Zmluvu o nájme tohto vozidla žalovaný súdu nepredložil. Je nepravdepodobné, že by sa takýto nájom robil bez akejkoľvek zmluvy. Súd si preto urobil dopyt na predmetnú obchodnú spoločnosť, či a kedy si žalovaný od nich auto požičal, pričom z odpovede tejto spoločnosti mal preukázané, že žalovaný mal od nich auto požičané iba v termíne od 21.05.2010 do 08.11.2010 na základe riadnej zmluvy o prenájme. Dohodnutý nájom podľa tohto vyjadrenia nezaplatil, a preto bol predmetom súdneho a exekučného konania. Žalovaný však už 04.01.2012 predložil doklad o platbe za nájom auta za r. 2010. Tento doklad nemohol súd vzhľadom na uvedené skutočnosti považovať za hodnoverný, a to aj s prihliadnutím na to, že zo súdneho spisu Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn. 5C/83/2011 vyplýva, že dňa 08.02.2011 bola na tomto súde uplatnená žaloba proti žalovanému z dôvodu neplatenia nájmu auta. Rozsudok v danej veci nadobudol právoplatnosť 13.10.2011 a jeho predmetom bol nájom vozidla ev. č. Z za r. 2010. Ak by žalovaný túto sumu uhradil je nepravdepodobné, že by sa touto skutočnosťou nebránil. Z tohto dôvodu súd nemal za preukázané, že by z uvádzaného dôvodu žalovanému škoda ako majetková ujma vznikla. Ak by aj áno, chýbala pri príčinná súvislosť medzi touto škodou a správaním sa žalobu, pretože auto, o ktorom žalovaný tvrdí, že ho nemohol používať bolo nepojazdné, vyradené z evidencie a sám žalovaný ho práve z tohto dôvodu chcel predať. Jeho zadržiavanie žalobcom (ak by k nemu aj došlo) nemalo teda vplyv na to, že si žalovaný požičal auto iné, preto nebol právny dôvod na to, aby žalobca zaplatil žalovanému požadovanú sumu 1.765 eur, či prípadne ďalšiu sumu z tohto dôvodu, o ktorú žalovaný svoj protinávhrh rozšíril. Súd taktiež nevidel dôvod na to, aby žalobca platil žalovanému náhradu škody za cestovné lístky, či mesačník, na základe ktorého sa žalovaný prepravoval po Bratislave. Jednak žalovaný nepreukázal hodnoverným spôsobom, že cestovné lístky si zakupoval on, nepreukázal kde a prečo cestoval, ale ani to, že by tak nerobil aj vtedy, keby auto mal k dispozícii. O zakúpení mesačníka predložil súdu iba jeden doklad, ktorý sa týkal jedného mesiaca. Vzhľadom na prebiehajúce súdne spory medzi žalobcom a žalovaným a ním uplatňované nároky je nepravdepodobné, aby žalovaný nemal o zakúpení mesačníka v iných mesiacoch doklad, ak by ho naozaj kupoval. Vzhľadom k finančnej situácii žalovaného, na ktorú sa v priebehu celého konania odvolával je tiež nepravdepodobné, že by sa po Bratislave denne prepravoval autom. Žalovaný teda nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi konaním žalobcu a prípadne vzniknutou škodou. V tomto smere neunesol žalovaný dôkazné bremeno. Predpokladaná strata hodnoty auta a škoda ako rozdiel medzi kúpnyimi cenami sú nároky, ktoré stoja proti sebe a nemožno uplatňovať oba tak, ako to žiadal žalovaný. Amortizácia, a teda opotrebenie auta sa totiž automaticky premieňa do ceny auta, ak dochádza k jeho odpredaju. Je pravdou, že predmetné motorové vozidlo kúpil žalovaný od leasingovej spoločnosti za kúpnu cenu 1.381,28 eur, čo bolo v r. 2009. Táto kúpna cena však bola odkupnou cenou leasingu, nezohľadňovala skutočný stav vozidla v čase uzatvárania tejto kúpnej zmluvy, ale predstavovala sumu, ktorá zahrňovala istinu leasingu, poplatky a náklady leasingovej agentúry a nedoplatky na splátkach. Skutočnosť ohľadne odkupnej ceny potvrdil vo vyšetrovacom spise vedenom proti žalovanému svedok Ing. I.. Určovať skutočnú hodnotu vozidla v uvedenom čase by bolo možné iba s prihliadnutím na skutočnosť, v akom stave sa nachádzalo v reálnom čase, teda že bolo nepojazdné, bez funkčného motora vyradené z evidencie. Takéto znehodnotenie auta by muselo ísť na ťarchu žalovaného, nie leasingovej spoločnosti, ktorá ho nepremietla do odkupnej ceny. Žalovaný teda ničím hodnoverným nepreukázal aký bol skutočný rozdiel medzi hodnotou auta v čase, keď ho dával oproti potvrdeniu do užívania žalobcovi a hodnotou, za ktorú ho odpredával Miroslavovi Z.. Dokonca sa bránil tomu, aby si auto prevzal v prítomnosti žalobcu. O tom, v akom stave sa auto nachádzalo nespísal záznam v prítomnosti žalobcu. Neunesol teda dôkazné bremeno ani v tomto smere. Taktiež nepreukázal v predmetnom konaní ani to, že uvedené vozidlo žalobca znehodnotil. Z vyšetrovacieho spisu OR PZ Trenčín (ČVS:ORP-2394/2-OSV-TN-2009), ako aj výpovede svedka Ing. I. vyplýva, že finančné prostriedky na vyrovnanie podližnosti voči leasingovej spoločnosti Credium uhradil namiesto žalovaného žalobca. Túto okolnosť potvrdzuje aj fakt, že žalovaný nemal doklady o úhradách

za leasing pri sebe, lebo nimi disponoval žalobca. Okrem toho žalovaný ani nemal vedomosť o tom, aké platby sa leasingovej spoločnosti uhrádzali, čo nasvedčuje pravdivosti tvrdenia žalobcu, že ich uhrádzal on. Výpovede žalovaného súd v predmetnej veci vyhodnotil ako nevhodné aj s prihliadnutím na trestné konania vedené voči nemu pod sp. zn. 46T/33/2010 a 1T/10/2005. Súd mal v predmetnej veci za to, že žalovaný zneužil voči žalobcovi situáciu, v ktorej sa nachádzal. Dal mu do užívania auto, o ktoré nemal záujem, pretože bolo nefunkčné, vyradené z evidencie, nemalo ani tzv. technickú kontrolu. Žalovaný nemal dostatok finančných prostriedkov na jeho opravu a chcel ho predať. Najskôr sa zaujímal o to, ako previesť na žalobcu leasing, potom nechal žalobcu zaplatiť za seba dlh na leasingu a následne, keď sa tak stalo, sa bránil uzavretiu kúpnej zmluvy o prevode tohto auta do vlastníctva žalobcu. Ak by bol ozajstný záujem žalovaného dať uvedenú situáciu do poriadku, bol by reagoval na pokus o zmier, ktorý mu písomne poštou zaslal žalobca. Žalovaný však napriek tomu, že ho prevzal nepreviedol na žalobcu auto, hoci tvrdil, že o to mal záujem. Ani ho obratom nevyzval, aby mu ho vrátil, ale nechával ho v domnení, že sa všetko usporiada. Žalovaný nepreukázal, že by robil relevantné kroky k tomu, aby k predaju došlo. O vrátenie tohto auta žiadal až rok po tom, ako došlo k jeho odovzdaniu žalobcovi. Aj v predmetnom konaní sa bránil prevzatiu tohto auta, hoci sa súd pokúšal aj touto cestou ukončiť spor medzi účastníkmi konania. Súd poukázal na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že ak za predtým uvedenej situácie, na ktorej sa svojim správaním podieľal aj žalovaný tým, že nespôlupracoval so žalobcom a následne žiadal, aby mu žalobca zaplatil škodu, ktorá vznikla na aute amortizáciou, či znehodnotením, na ktorom sa svojou nečinnosťou podieľal aj on a zároveň uplatňoval námietku premĺčania na nároky žalobcu, ktoré sa premĺčali aj v dôsledku správania sa žalovaného, treba mať za to, že zo strany žalovaného ide o zneužitie práva a priznanie náhrady škody by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Bolo by to v hrubom nepomere vzájomných práv a povinností účastníkov bezdôvodne na úkor jednej strany, a to žalobcu. Zastavenie konania o uložení povinnosti odhlásiť motorové vozidlo z evidencie príslušného dopravného inšpektorátu, o odovzdanie všetkých potrebných dokladov vozidla Nissan Primera a o vydanie overenej kópie zmluvy k predmetnému vozidlu súd odôvodnil ustanovením § 96 O.s.p.. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p. a uviedol, že v danej veci ani jeden z účastníkov nebol v konaní úspešný, či neúspešný v plnom rozsahu a preto vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

2. Proti tomuto rozsudku, vo výroku o zamietnutí protinávrhu na zaplatenie 3.137,26 eur, podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žiadal v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že mu nevznikla škoda vo výške 1.856 eur z titulu zaplatenia za prenájom vozidla od spoločnosti Auto Rotos - Rozbora, s.r.o.. Uviedol, že ponúkal svoje motorové vozidlo cez inzerát z dôvodu, že chcel odstúpiť leasing predmetného vozidla, nakoľko si chcel vziať na leasing nové vozidlo, ktoré potreboval pre rozbeh svojich podnikateľských aktivít. Žalobca sa mu po odovzdaní vozidla vyhýbal a ozval sa až vtedy, keď inkasná agentúra chcela vozidlo vziať, pričom mu povedal, aby odkúpil vozidlo od leasingovej spoločnosti a následne mu zaplatí to, čo uhradil leasingovej spoločnosti. Preto si požičal peniaze od B. B., ktoré následne vložil vo výške 1.802 eur v pobočke OTP banky na účet leasingovej spoločnosti a odkúpil vozidlo od leasingovej spoločnosti. Predložil doklad aj o vklade peňazí žalobcovi za tým účelom, aby mu uhradil cenu, ktorú zaplatí leasingovej spoločnosti za predmetné vozidlo. Žalobca mu túto cenu neuhradil a nedošlo ani k uzatvoreniu kúpnej zmluvy na predmetné vozidlo. Ďalej uviedol, že v čase odovzdania vozidla na vozidle svietila kontrolka motora a keďže ponúkal vozidlo zhruba za polovicu trhovej ceny v tom čase, nedal už vozidlo opraviť ani s ním neabsolvoval technickú kontrolu. V prípade, že by žalobca neoprávnene nezadržoval vozidlo, mohol ho po nevyhnutnej oprave on využívať a nebol by nútený si požičiavať iné motorové vozidlo z požičovne. V prípade, že by žalobca prevzal leasing tak ako boli dohodnutí, on si zase mohol zobrať na leasing iné vozidlo a nevznikla by mu škoda z dôvodu, že si bol nútený požičiavať auto. Zdôraznil, že predložil súdu kópiu príjmového dokladu spoločnosti Auto Rotos - Rozbora, s.r.o., z ktorého jasne vyplýva, že uhradil 1.856 eur za prenájom auta v r. 2010. Súd nikdy v priebehu konania nespochybnil dôveryhodnosť tohto dokladu a nevyzval ho, aby predložil originál. On mal pritom vozidlo prenajaté od 21.05.2010, pričom zmluva bola následne predĺžovaná a nájom vozidlo trval 5 až 6 mesiacov. Uhrádzal nájomné za vozidlo mesačne dopredu, pričom mu za uhradené nájomné vydala spoločnosť súhrnný predmetný príjmový doklad. Nájomné, ktoré zostalo neuhradené si táto spoločnosť vymáhala v uvádzanom súdnom konaní. On si v súdnom konaní uplatňuje ako náhradu škody iba uhradené nájomné vo výške 1.856 eur. Ďalej namietal, že súd na základe vykonaných

dôkazov dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že mu nevznikla škoda znehodnotením vozidla. V čase prevzatia vozidla žalobcom bolo toto vozidlo v dobrom technickom stave. Listami z 25.10.2011 a 17.12.2012 ho Mestská polícia Nová Dubnica vyzvala na odstránenie „vraku motorového vozidla Nissan Primera“, v ktorých uvádzala, že vozidlo konštrukciou, vyhotovením, vybavením a technickým stavom nespĺňa požiadavky bezpečnej a plynulej premávky, narušuje estetický vzhľad mesta a ohrozuje životné prostredie. Z uvedeného podľa jeho názoru je zrejmé, že došlo k zásadnému znehodnoteniu vozidla. Aj keď rozdiel medzi kúpnu cenou, za ktorú žalovaný odkúpil vozidlo od leasingovej spoločnosti a cenou, za ktorú predal „vrak“ vozidla (100 eur) po jeho prevzatí od žalobcu nezohľadňuje objektívne technické znehodnotenie vozidla, predsa však tento rozdiel vyjadruje výšku škody, ktorá mu vznikla protiprávnym konaním žalobcu. Práve o túto sumu sa zmenšil jeho majetok z dôvodu protiprávneho konania žalobcu. Vo svetle skutočností, že on odovzdal žalobcovi motorové vozidlo, uhradil kúpnu cenu za motorové vozidlo leasingovej spoločnosti, že žalobca neoprávnene zadržoval motorové vozidlo bez toho, aby došlo k uzavretiu kúpnej zmluvy a uhradeniu kúpnej ceny a žalobca nespĺnil povinnosť, ktorá mu bola uložená rozsudkom Okresného súdu Trenčín 11C/125/2010 vydať predmetné motorové vozidlo, ako aj, že žalobca počas svojej neoprávnenej držby znehodnotil vozidlo, sú tvrdenia súdu o zneužití práva ním ako žalovaným nepochopiteľné a bezprecedentné. Jediné logické vysvetlenie pre tento pohľad súdu na jeho konanie sa mu javí to, že súd na neho hľadí ako na človeka, ktorý bol odsúdený za trestný čin a preto jeho tvrdenia nepovažuje za hodnoverné. Bol to však on, ktorý zostal bez peňazí a bez auta v dôsledku konania žalobcu. Musel sa domáhať vydania motorového vozidla, ktoré mu neoprávnene žalobca zadržoval a napriek právoplatnosti rozsudku o vydaní motorového vozidla, toto nebolo vydané, ale musel ísť z dôvodu hrozby pokuty pre toto vozidlo do Novej Dubnice a keďže bolo vozidlo v dezolátnom stave, bol nútený ho prediť za 100 eur. Preto jeho konanie v žiadnom prípade nemožno posudzovať ako zneužitie práva.

3. K podanému odvolaniu žalovaným sa žalobca písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, v zamietnutí protinávrhu, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. Odvolaním žalovaného bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie iba vo výroku o zamietnutí protinávrhu na zaplatenie 3.137,26 eur, preto v ostatných častiach je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Odvolacie námietky žalovaného vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil už pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privodiť zmenu rozsudku v napadnutej časti. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z daného titulu si odvolací súd osvojil dôvody rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v podrobnostiach na ne v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje a na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v uvedenej časti dodáva nasledovné.

7. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1 CSP (predtým ust. § 205 ods. 2 písm. a/ až f/ O.s.p.).

8. V predmetnej veci žalovaný v podanom odvolaní uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p..

9. Predovšetkým je potrebné uviesť, že dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zák. č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zák. č. 99/1963 Zb. - Občiansky súdny poriadok. Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia ako aj základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, odvolací súd posudzoval v odvolaní uvedené odvolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania odvolania (t. j. O.s.p.).

10. Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivo získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p. (teraz § 191 CSP).

11. Nesprávne skutkové zistenia súdom prvej inštancie žalovaný videl vo vyslovenom závere súdu prvej inštancie, že mu nevznikla škoda vo výške 1.856 eur z titulu zaplataenia za prenájom vozidla od spoločnosti Auto Rotos - Rozbora, s.r.o. a rovnako že mu nevznikla škoda znehodnotením predmetného vozidla Nissan Primera.

12. Z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie nepochybne vyplýva, že predmetné motorové vozidlo sa žalovaný rozhodol odpredať sám z vlastnej iniciatívy predovšetkým preto, že toto bolo nepojazdné a on nemal finančné prostriedky na to, aby ho dal opraviť a takýmto spôsobom do neho investoval. Tieto skutočnosti potvrdil sám žalovaný. Za daného stavu je potom tvrdenie žalovaného, že si pre „zadržiavanie“ vozidla žalobcom musel prenajať iné vozidlo účelové, bez právnej relevancie a ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, chýba príčinná súvislosť medzi údajnou škodou žalovaného a správaním sa žalobcu. Za situácie, že by do auta nebolo zo strany žalovaného investované (do jeho opravy, spojzdnenia a technickej kontroly) by beztak auto nebolo možné ním bežne užívať.

13. Rovnako správne boli závery súdu prvej inštancie, že žalovaný nepreukázal, aký bol skutočný rozdiel medzi hodnotou auta, keď ho dal do užívania žalobcovi a hodnotou auta v čase jeho predaja Miroslavovi Z., a či vôbec auto znehodnotil žalobca. Správanie žalovaného voči žalobcovi nemožno hodnotiť inak ako zavádzajúce, zneužívajúce danú situáciu žalobcu a nepochybne správanie, ktorým sa žalovaný sám pričínal v značnej miere o znehodnotenie predmetného vozidla (najskôr nerobil potrebné kroky k predaju vozidla, žiadal o vrátenie vozidla od žalobcu po roku od jeho odovzdania, bránil sa skutočnému odovzdaniu vozidla dlhšiu dobu, dokonca aj v súdnom konaní na výzvu súdu).

14. Nesprávne právne posúdenie veci (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., teraz odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP), ktoré taktiež uplatnil žalovaný ako odvolací dôvod, je podľa súdnej praxe daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

15. Preskúmaním veci odvolací súd nezistil opodstatnenosť ani tohto dôvodu na odvolanie. Súd prvej inštancie správne uplatnené nároky žalovaného voči žalobcovi posudzoval ako škodu v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka a správne uzavrel, že žalovaný nepreukázal protiprávne konanie žalobcu a príčinnú súvislosť so škodou. V ostatnom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti, s ktorým sa stotožňuje.

16. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, vo výroku o zamietnutí protinávrhu, podľa § 387 ods. 1,2 CSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie v danej veci správne rozhodol aj o náhrade trov konania.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, trovy odvolacieho konania nepriznal, keďže mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).